

Азъ поблагодарихъ Попова и станахъ да си отида, но той ме задържа на обѣдъ. Поканени били на обѣдъ още и други офицери, между които бѣха: Графъ Келлеръ, Майоръ Чиялевъ и Капитанъ Н. Поповъ, братъ на Майора Попова.

— А, а, ето го бѣглеца, извика графа, като ме ви, дѣ. Ний трѣбва за това да го накажемъ и още сега, прибави той.

Съ тия думи графа съ още други офицери подстъпиха къмъ мене. Азъ знаехъ, какво наказание ме чакаше, за туй гледахъ по кой начинъ да се откопча отъ рѣцѣтъ на моитѣ мѣчители. Всичкитѣ ми съслуживци знаяха, че не мога да прѣнасямъ не само гѣделичкане, но едното просто насочване прѣсти къмъ мене. И трѣбваше да обѣщавамъ, че ще испія нѣкоя пѣсенъ, или испия голѣма чаша вино, за да ме оставятъ на мира моитѣ добри приятели, началници и съслуживци.

Както и да е, бурята мина и азъ бѣхъ наказанъ за участието си въ садовската битка, освѣнъ съ испиване голѣма чаша вино, но и съ производството ми въ чинъ поручикъ.

На слѣдующия день ходихъ да видя ранения си бригаденъ командиръ — Князь Вяземски, който ме прие твърдѣ любезно и ми благодари за „добрата паметъ“, за гдѣто съмъ го навѣстилъ. Раната на княза, както той самъ казваше, не вървѣла добръ. Докторитѣ се страхували да не гангренияса. Княза тия дни очакваше отъ Петербургъ специално за него повиканъ докторъ. Отъ княза отидохъ у д-ра Вязанкова, здравето на когото бѣше твърдѣ не удовлетворително. Наистина, Вязанковъ самъ съзнаваше, че раната му е твърдѣ опасна, но при все това, той не падаше духомъ. За едно го бѣше само страхъ, че може да умре, прѣди да узнае рѣшението съдбата на България.

— Единъ день да поживѣя въ свободна България, казваше той, подиръ това нека ме грабне смъртта, нѣма да ми е жално.

Спорѣдъ миѣнието на докторитѣ, Вязанкова нѣмаше да го бжде, защото раната му бѣ твърдѣ сери-